

Неправда за све - и други пут

Par [Nebojša Malić](#)

Mondialisation.ca, 16 novembre 2012

[Сиви Соко](#)

Поводом данашње одлуке Хашке инквизиције да амнестира Туђманове генерале Готовину и Маркача од сопствене пресуде:

Неправда за све

[Сиви Соко](#), 15. април 2011

Ликовање над данашњом пресудом Хашке Инквизиције хрватским генералима Готовини, Чермаку и Маркачу велика је грешка.

То што су генерали оптужени за учешће у „заједничком злочиначком подухвату” (ЗЗП) одступа од досадашње праксе Инквизиције да Србе терети за систематске злочине, а остале за појединачне. ЗЗП је конструкција коју је осмислио амерички Хрват Џон Ценчић како би се оптужило цјелокупно српско руководство из Крајине, БиХ и СРЈ, и у суштини је политичке, а не правне природе. То што се сада примјењује на Хрвате требало би ваљда да обезбиједи признање за ту конструкцију, као и сам МКТЈ, тако што ће Срби рећи: „Па добро, значи има правде, Хаг и неком другом суди”.

Хрватска прославља пресуду Маркачу и Готовини (Beta via B92)

Проблем је, међутим, што МКТЈ *није легитиман суд*. Трибунал је институција која нема покриће, јер Савјет безбедности УН не посједује судска овлаштења, па тако нема шта да преноси на ад-хок институције које успоставља. Нема везе да ли осуђује или ослобађа, нити да ли су оптужени једне, друге, треће или пете националности. Не може се МКТЈ узимати „а ла карт”, па вољети када осуђује злочине над „својима” а мрзити када осуђује „наше” за злочине против других - иако многи то редовно чине.

Најбољи доказ политичког карактера пресуде је ослобађање једног од генерала. Ако

је био у ланцу команде – што је, по дубиозним стандардина Трибунала, довољно да се прогласи за учесника у ЗЗП – онда не може да буде невин; у томе је и „љепота“ конструкције ЗЗП. Биће, онда, да су га ослободили као гест добре воље према Загребу. А сасвим је могуће да ће и друга двојица на крају бити ослобођена, или осуђена на већ одлежано, као што се десило сребреничком крвнику Насеру Орићу.

Да ли је у Олуји било злочина, или чак да ли је Олуја, као оружана акција против цивила у заштићеној зони УН, и сама била злочин – то Трибунал уопште не занима. Пошто је тада то урађено по налогу Империје (а Туђман је једва дочекао) онда годинама о томе није било расправе. Када је и почео процес генералима, њихови браниоци су брже-боље похитали да кажу да је онда и Америка крива, пошто је Вашингтон слао оружје и инструкторе Туђману и спремао „Олују“. Можда су очекивали да то заустави Инквизицију, или да се Империја (ха!) уплаши позивања на одговорност. Тужна је истина, међутим, да Империју данас нико не може да изведе пред суд, а још мање натјера да се повинује пресуди која јој није по вољи.

Лишене одбране да су само вјерно служили Империју, хрватске власти инсистирају да у „Домовинском рату“ Хрвати по дефиницији нису могли да чине злочине, јер су се „само бранили“ (од домицилних Срба, је ли). То је лоша логика. Чак и да је тачна теза да је њихов рат био одбрамбени, праведност нечијег ратног циља нема везе са праведношћу понашања у самом рату – иначе испада да циљ оправдава средства.

Ни данас нико у Хрватској неће да се заузме за људска права Срба који су избрисани из устава, побијени, протјерани, покрадени, а свако ко хоће да се врати – а може да ради и заснива породицу – бива оптужен за ратне злочине и судски малтретиран. Нема везе која странка је на власти – хрватска државна политика према Србима је да не смије да их буде. Ако то није геноцидно, не знам шта јесте.

Нити може да буде другачије. Од Старчевића наовамо, [нездрава опсесија Србима](#) се зида у темељ хрватског националног идентитета. Када не би могли да се заогрну патриотизмом „Домовинског рата“, хрватски властодршци би морали да објасне свом народу зашто је после двије деценије *неовисности* сиромашан, гладан и обесправљен. Није ваљда због Срба, које су што побили, што протјерали, што превјерили – баш као што је ономад планирао Павелићев министар Миле Будак.

Имајући у виду ту злу крв, није неразумљиво нити неочекивано да се досадашње мете хашког иживљавања радују што за промјену, ето, страдава неко други. Али немају чему да се радују. Ово није правда, већ само неправда са другачијим предзнаком.

La source originale de cet article est [Сиви Соко](#)

Copyright © [Nebojša Malić](#), [Сиви Соко](#), 2012

Articles Par : [Nebojša Malić](#)

responsable pour des erreurs ou informations incorrectes ou inexactes.

Le Centre de recherche sur la mondialisation (CRM) accorde la permission de reproduire la version intégrale ou des extraits d'articles du site Mondialisation.ca sur des sites de médias alternatifs. La source de l'article, l'adresse url ainsi qu'un hyperlien vers l'article original du CRM doivent être indiqués. Une note de droit d'auteur (copyright) doit également être indiquée.

Pour publier des articles de Mondialisation.ca en format papier ou autre, y compris les sites Internet commerciaux, contactez: media@globalresearch.ca

Mondialisation.ca contient du matériel protégé par le droit d'auteur, dont le détenteur n'a pas toujours autorisé l'utilisation. Nous mettons ce matériel à la disposition de nos lecteurs en vertu du principe "d'utilisation équitable", dans le but d'améliorer la compréhension des enjeux politiques, économiques et sociaux. Tout le matériel mis en ligne sur ce site est à but non lucratif. Il est mis à la disposition de tous ceux qui s'y intéressent dans le but de faire de la recherche ainsi qu'à des fins éducatives. Si vous désirez utiliser du matériel protégé par le droit d'auteur pour des raisons autres que "l'utilisation équitable", vous devez demander la permission au détenteur du droit d'auteur.

Contact média: media@globalresearch.ca